

Štefan přijel na černém elegantním kole s rozložitými chromovanými řídítky až k zadnímu vchodu paneláku, i když se musel složitě vymotat mezi auty, nepravidelně zaparkovanými na špinavém parkovišti. Zvedl oči do výšky. Okno v jedenáctém patře bylo osvětlené. Je možné, že svítí sousedé, ve výšce okna splývala k sobě. Odemkl dveře a kolo dostrkal do kočárkárny. Pečlivě ho připevnil řetězem k trubkám ve zdi. Přestože mají klíče jen lidé z domu, všechno, co není zamčené, do rána zmizí. V anonymitě paneláku s více než stovkou partají se nedá nic jiného očekávat.

Vstoupil do výtahu. Kdykoli Štefan tiskl tlačítko s číslem 11, obkroužené žlutou barvou, vzpomněl si na historku, kterou mu opilá Monika vyprávěla v den, kdy ho k sobě poprvé pozvala na návštěvu.

Pila, protože neuplynulo ani čtyřiaadvacet hodin, co dostala kopačky. A že byly pořádné, měla v srdci takovou díru, že potřebovala anestetika. Celý den upíjela červené víno, které si nechala ve vinotéce načepovat do petláhve a večer se rozhodla alkoholem se otrávit. Nechtěla umřít sama, a tak vyrazila mezi lidi. Neměla chuť jít do baru ani do vinárny, courala se Starým Městem, poslouchala, jak jí klapou podpatky, zhnuseně pozorovala davy turistů s fotoaparáty na prsou. Uvítala náhodnou vernisáž v malé galerii. Nezajímaly ji obrazy, které visely na zdech, ale šampaňské, které zdarma kolovalo mezi

návštěvníky. Usedla ke stolku v rohu a předstírala zájem o černobílé čáry v červeném rámu na zdi před sebou.

Štefan se postaral o to, že změnila na sebe destrukci alkoholem názor. I on ten večer zaháněl příznaky deprese. Žil už dlouho sám a nedařilo se mu to změnit. Ve výběru partnerky byl náročný. O vernisáži v nenápadné galerii dobře věděl, chodíval sem rád, i když býval zklamaný z návštěvníků. Neměl rád snoby, což majitel galerie byl, a tak na vernisáže zval jen ty, kteří měli na účtu dostatek financí ke koupi vystavovaných děl. Štefan nikdy pozvánku nedostal, o vernisážích věděl jen díky vrozené zvědavosti, a taky proto, že se zcela neoriginálně konaly každý první pátek v měsíci.

Štefan si bledé ženy s mahagonovými vlasy, která upírala zarudlé oči na obraz s názvem *Imitace*, okamžitě všiml. Nikdy ji tu neviděl. Byla to buď horlivá intelektuálka, nebo podvodnice. Rozhodl se to zjistit. Celý večer si povídali. Témata hovoru jí rozbíjela vzpomínky na bohatého podnikatele ve stavebnictví, který dal po třech letech přednost zase své ženě a dětem.

Štefan mluvil o světové politice, literatuře, výtvarném umění a hudbě. Měl fantastický přehled. Moniku fascinovaly jeho znalosti.

Zeptala se ho na zaměstnání a on jí podal vizitku, z které vyluštila, že pracuje v jakési zahraniční firmě.

„Mě se neptejte,“ ušklíbla se. „Moje zaměstnání není vůbec zajímavé.“

Monika vystudovala střední zdravotnickou školu a po několika marných pokusech dostat se na medicínu se rozhodla pro studium psychologie na soukromé vysoké škole. Brzy jí však došly finance a zájem, a tak studia přerušila. Vystřídala několik zaměstnání v různých oborech – od školství po legislativu. Živila se především z apanáže, kterou jí trpělivě posílali rodiče z Montrealu. Strídavě kvůli tomu nenáviděla sebe i je.

Noční Prahou vedl Štefan Moniku hodinu a půl k sídlišti, uprostřed kterého trčel k nebi jeden z posledních pomníků

socialistické výstavby. Šestnáctipatrový panelák právě procházel rekonstrukcí. Byl obehnaný lešením a dostával nový reklamní kabát. Opilá Monika kňourala, proč si nezavolají taxi, ale Štefan na to nereagoval. Z vrozené zdvořilosti chtěl Moniku doprovodit, ovšem zdaleka nechtěl utrácet peníze za taxík. Aspoň dříve vystřízliví.

„Chtěl mě zabít, ale nezabil,“ řekla mu najednou Monika, když nastupovali do výtahu.

Štefan ji pevně držel. Byl připravený s ní prudce smýknout, kdyby začala zvracet. Nerad by nosil oblek do čistírny.

„Kdo?“

„Soused,“ škytla Monika a rozesmála se. „Soused. Bylo to napsaný tady,“ Monika poklepala dlouhým nehtem na kovovou stěnu vedle tlačítek.

„Soused napsal do výtahu, že tě zabije?“

„Ne,“ Monika se smála bublavým smíchem. „Jsi magor? Napsal to šifrou.“

Monice nešlo slovo šifra vyslovit a ještě víc ji to rozesmálo. Štefan věděl, co dělá s lidmi opilost, a byl rád, že Moničina opice se projevuje veselím. Opilé holky, které vzlykaly, neměl rád.

„Jakou šifrou?“

„Dead,“ odpověděla Monika. „Napsal to tiskacími písmeny. DEAD.“

„Bez jména?“

Výtah se dal s hučením do pohybu. Uvnitř byl cítit lak. Řemeslníci natírali zábradlí, malovali chodbu a vyměňovali okna. Monika se Štefanovi opírala o paži.

„To ti nestačí?“

„Mohl chtít zabít kohokoli, když to napsal bez jména.“

„Nene, chtěl zabít mě.“

„Proč tě nezabil?“

„Protože mě měl rád. Nakonec.“ Monika visela na Štefanově ruce jako loutka. „Nakonec mě nezabil. Ale bylo to hnusný.“